

„Én Istenem, legyek vidám...” **(Beszélgetés Istennel verses gondolatok alapján)**

Gondviselésnek és oltalmazó szeretetnek áldott Istene!

Nagy Alföldünk lángoló nyarában kicsi fehér templomunkba most minden erők tömörülnek, kicsi fehér templompadokba a holtak is mellénk ülnek, a nagyapáink, a nagyanyáink, szemükben biztatás vagy vád, hogy hogyan voltunk őrizői a te tiszteletedre épített 100 éves Sionnak. Emlékező ünnepünk megszentelt áhítatában a templomfalakban dobognak a beépített kövek, téglák, külön dobban meg minden kicsi kő és egy-egy nevet suttognak a le-tűnt század éveiből, de mégis úgy érzem, hogy egy ütemre vernek egy óriási templomdobbanással. Te akarod, Atyám, hogy szívek helyett a köveket dobogtasd meg. Dobognak hát a kövek és dobbanásuk lassan áthat, felmelegíti ünnepelni-émlékezni vágyó vérünket, és úgy érezzük, hogy megértjük a beszédünket: élettelen kövek voltak, holt, néma agyag, anyag, de másfélszáz gyermeked kimondta a szót, hogy összegyűjtik, megformálják őket és templommá lesznek, a te dicsőségedre emelt hajlékká, hálaként megtalált unitárius hitük oltalmára, védelmére. Jó Istenünk, te megszentelted nagy-nagy áldozatunkat, akarásukat és 100 év óta a felemelt falak visszaverik az Ige hangját, és visszazengik az orgonát, az imádkozó nagy nyomorúságot, s az áhítat szárnyaló énekét és szent nyugalommal veszik körül életünket. Háborúk, kisebb és nagyobb forradalmak, eszmetisztulások, születések,

hit-megvallások, házasságok, temetések, eltávozások, búcsúzások, visszatérések, vizionlátások, emlékezések – hála legyen neked! – mindig találtak itt megmaradót, megtartót, hit-továbbvivőt, éltetőt a te irgalmasságod ölelése folytán, mert úgy akartad, hogy megmaradjon az erdélyi, dávidferenci unitárius vallás itt e tájakon is! Úgy rendezted mindig, hogy több legyen a kitartás, az állhatatosság, mint az árulás, a gyávaság. Gerincroppantásos időkben sok volt az elfutó, a te Sionodtól eltávolodó, de lassan-lassan visszafordulnak, akiknek otthona a templomunk, akik ide mindig hazaérnek, hazatérnek, akiket régi emberből új emberré tesznek e falak, hogy a szívük is templommá legyen, álmok templomává, ahol te is laksz. Atyánk, Istenünk, a számadásban rádöbbenek arra, hogy a megszólaló kő-hangok egykori hordozói, az építők már rég mind aludni mentek, de hallom a bátorító hangját annak, hogy buzdul népe a jelennek is. Hinni akarom, hogy annyi tévelygés után hozzád visz a népeknek útja, hogy legyen, mint volt, a szív erényben gazdag, fényes, legyen vilámban, dördületben a hit, mint szikla, rendületlen. Áldásod legyen, Atyám e drága Sionon, hogy ha sokszor megfogyva is, de törve nem, álljunk a vártán bátor, elkötelezett őrizőkként, s ha kell százak helyett is zengjük a zsoltárt, mert ott dalolnak velünk azok is, akiket kiirtott az idő és ott vagy te is mindig megsokszorozó erőként. Mu-

tasd mindig életutunk megfáradt vándorainak a múltó idót e templommal is, és a téged keresőknek az örök időtlenséget. Légy segítségünk abban, hogy az öblösszavú harangok lelkünkben visszhangra konduljanak és hozzanak vissza a legnagyobb messzeségből is, hogy őseink hitéből, templomépítő konokságából a vastag fehér falak között biztonságot találjunk, hogy megingás nélkül szilárdan megvallhassuk hitünket és magyarságunkat és átmenthessük azokat jövőendő nemzedékeknek. Engedd, hogy e gyönyörű emlékezésben hívogathassunk másokat is egykori mészkei szolgáló szavaival a Te utaidon járni: Szent e ház, ki küzdött, fáradt; csendet, nyugtot itt találhat; jöjjetek hát buzgón, bátran; békesség vár itt e házban! Úgy legyen mindörökké.

ÁMEN

B.L.

*Évzáró gyermekistentisztelet
Füzesgyarmat, 2003. június 22.
„Szolgáljalak”: Csordás Gergő és
Kovács Gréta hittanosok*